

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko O. w B.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 31 lipca 2014 r., sygn. akt VI Pa 26/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 lipca 2014 r., VI Pa 26/14 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił apelację M. W. (powódka) w sprawie przeciwko O. w B. (pozwana), wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 3 grudnia 2013 r., VII P 981/13 o przywrócenie do pracy i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

Sąd Okręgowy uznał, że Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne i w pełni je podzielił, uznając za własne, bez potrzeby ich ponownego przytaczania.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się uchybień w dokonanej przez Sąd pierwszej instancji ocenie stanu faktycznego dotyczącego niezastosowania się powódki do polecenia służbowego, tj. niestawienia się na przesłuchanie oceniające jej zdolności wokalne.

Sąd drugiej instancji przyjął, że pracodawca miał prawo, w szczególnie uzasadnionym przypadku, wyznaczyć termin przesłuchania w dzień wolny od pracy, bowiem (co wynika z zeznań świadków) przesłuchania odbywają się w czasie, który nie powoduje zakłóceń w normalnej działalności O., a ponadto pracodawca udzielał pracownikom dnia wolnego za pracę w dniu wolnym od pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego zasłanianie się przez powódkę zarzutem wyznaczenia przesłuchania w dniu wolnym od pracy uznać należy za nieudolną próbę uzasadnienia roszczenia o przywrócenie do pracy.

W opinii Sądu drugiej instancji niezastosowanie się powódki do § 8 ust. 2 i § 7 ust. 1 i ust. 2 lit j Regulaminu pracy O., zgodnie z którym każdy pracownik, którego poziom artystyczny znacząco się obniżył, obowiązany jest poddać się przesłuchaniu potwierdza, iż przyczyny zawarte w wypowiedzeniu umowy o pracę uznać należy za rzeczywiste i uzasadnione, zatem także w tym zakresie ustalenia Sadu Rejonowego należy uznać za prawidłowe.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 1) art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p.; 2) art. 151 § 1 k.p. w zw. z art. 151³ k.p.; 3) art. 94 k.p. w zw. z art. 133 § 1 k.p. oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. 1) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; 2) art. 385 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 45 § 1 k.p.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka powołała się na oczywistą zasadność skargi, podnosząc, że zarówno Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy dokonały wykładni Regulaminu pracy pozwanej z naruszeniem zasad wykładni językowej, interpretując § 8 ust. 2 Regulaminu pracy sprzecznie z jego dosłownym brzmieniem. Ponadto, powódka podniosła potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, tj. art. 151³ k.p. w zw. z art. 151 § 1 ust. 2 k.p.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, wobec braku

którejkolwiek z przesłanek z art. 398⁹ k.p.c., oddalenie skargi w przypadku przyjęcie jej do rozpoznania oraz obciążenie powódki kosztami postępowania kasacyjnego, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Odwwołanie się do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), a jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. Pełnomocnik powódki nie przedstawił wyводу, z którego wynikałoby, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przepisy art. 151³ k.p. w zw. z art. 151 § 1 ust. 2 k.p. wywołują rozbieżności interpretacyjne, bądź że rozbieżności takie występują w orzecznictwie sądów niższych instancji.

Sąd Najwyższy nie znalazł także podstaw dla przyjęcia skargi kasacyjnej powódki ze względu na jej oczywistą zasadność. Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego - dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego - można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 marca 2011 r., II PK 7/11). Ponadto, podczas gdy dla samego uwzględnienia skargi kasacyjnej na etapie jej merytorycznego rozpoznawania wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na oczywistej, widocznej *prima facie*, sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2014 r., III UK 76/13 i powołane tam orzecznictwo).

Oczywistej zasadności skargi powódka upatruje w błędnej wykładni językowej § 8 ust. 2 Regulaminu pracy obowiązującego u pozwanej, zgodnie z którym „Przesłuchaniu lub przeglądowi artystycznemu zobowiązaniu są również poddać się pracownicy, których poziom artystyczny znacząco się obniżył. Przesłuchanie lub przegląd Dyrektor winien w tym wypadku poprzedzić pisemnym wezwaniem pracownika do podniesienia w określonym terminie jakości pracy. Bezskuteczny upływ terminu wskazanego w wezwaniu skutkuje obowiązkiem pracownika poddania się przesłuchaniu lub przeglądowi”. Postanowienie to Sąd Najwyższy rozumie tak samo jak Sąd drugiej instancji. Z ustaleń faktycznych wynika, że poziom wokalny powódki nie uległ poprawie od grudnia 2012 r., mimo korzystania ze stosownych konsultacji na początku 2013 r. Skoro jakość pracy, o której mowa w zdaniu drugim tego postanowienia nie uległa poprawie, powódka miała obowiązek poddać się przesłuchaniu sprawdzającemu, o którym mowa w § 8 ust. 2 zdaniu 3 Regulaminu pracy.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.